

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j.: MPSV-2025/27664-925,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j.: MPSV-2025/27664-925, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 13. 1. 2025, č. j.: 32303/2024/AAC, kterým žalobkyni nebyla podle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon č. 111/2006 Sb.“), přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 4, § 6 odst. 1, odst. 2 s.ř. Orgány veřejné moci přistoupily k likvidačnímu, diskriminačnímu a segregacionálnímu výkladu zákona vůči samotné existenci žalobkyně. Když se dne 6. 3. 2023 dostavila na pracoviště prvostupňového orgánu, bylo jí vzhledem k jejímu tvrzení, že je „černá“, a proto se jí špatně hledá práce, doporučeno, aby si ještě dnes došla na Úřad práce ČR a požádala tam o místo. Ačkoli se žalobkyně účastní velkého množství výběrových řízení, Úřad práce ČR nijak neplní zákonnou povinnost opatření na podporu a dosažení rovného zacházení při přístupu k zaměstnání. Napadené rozhodnutí žalobkyni diskriminuje s ohledem na pohlaví, věk, zdravotní stav, etnický původ, rasu a jiný světový a politický názor, rovněž představuje úmyslné a plánované uskutečnění poškození zdraví a života žalobkyně. Příspěvek na bydlení je započítán zcela nesprávně, kdy se správní orgány věnovaly nezákonným důvodům, proč žalobkyni neposkytnout zvýšení „každému“ zákonem garantované částky dávky z důvodu dietního stravování. Žalobkyně dále upozornila na čl. 2, čl. 3, čl. 13 a čl. 14 Evropské sociální charty a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež byly v jejím případě porušeny. Správní orgán nerespektoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, č. j.: 10 A 4/2019-66, na ochranu před více než čtyři roky trvající nezákonnou nečinností. Správní orgán nereflektoval ve smyslu ust. § 133a občanského soudního řádu možnost přímé diskriminace žalobkyně, v jejímž důsledku se s ní zacházelo méně příznivě, než se zachází s jinou osobou ve srovnatelné situaci. Jednání žalovaného také porušuje Úmluvu o právech osob se zdravotním postižením. Dále žalobkyně napadla, že by její matka byla považována za společně posuzovanou osobu, neboť o tom nejsou podklady ve spisu. Matka žalobkyně nedala souhlas s uvedením svých příjmů, protože by žalobkyně byla nucena porušit čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679. Napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 2 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., neboť společné posuzování rodičů a dětí ve smyslu ust. § 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, se týká jen nezaopatřených dětí od 15 do 26 let věku. Žalobkyni je X. let a její matce X. let. Žalobkyně také napadla, že ji správní orgán podezřívá z kradení důchodu její matce. Napadené rozhodnutí se nevypořádalo, byť s jedinou námitkou vznesenou žalobkyní ve správním řízení. Žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný uvedl, že žalobkyni nebyl přiznán doplatek na bydlení od ledna 2024, neboť ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb. neprokázala právní titul k užívání bytu. Podle předložené nájemní smlouvy je nájemkyní bytu paní X., a nikoli žalobkyně. Ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně byla jakkoli diskriminována či s ní bylo zacházeno nestandardně. Slovo „černá“ v souvislosti s barvou pleti je doslovným přepisem vyjádření žalobkyně. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Dle žalobkyní předložené nájemní smlouvy je jedinou nájemkyní její matka, žalobkyně není v nájemní smlouvě vůbec zmíněna (nájemní smlouva ze dne 13. 5. 2013 podepsaná matkou žalobkyně dne 22. 5. 2013).
5. Prvoinstanční orgán vydal rozhodnutí ze dne 13. 1. 2025, č. j.: 32303/2024/AAC, kterým žalobkyni podle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. nebyl přiznán doplatek na bydlení,

o nějž požádala dne 3. 1. 2024. Žalobkyně bydlí na adrese X., společně se svou matkou, paní X. Nájemní smlouva na byt je psána na paní X., tzn. žalobkyně byt užívá bez právního titulu.

6. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž se námitky částečně shodují s žalobními tvrzeními.
7. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 22. 4. 2025, v jehož odůvodnění konstatoval, že žalobkyně nesplnila základní podmínku nároku na doplatek na bydlení dle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., poněvadž doložila nájemní smlouvu, ve které je její matka uvedena jako nájemce. Naopak žalobkyně v této nájemní smlouvě není uvedena jako nájemce, a tak neprokázala právní titul k danému bytu. Doložení potvrzení o nutnosti dietního stravování vedoucí k navýšení částky na živobytí na 9 748 Kč by přiznání dávky neovlivnilo, neboť žalobkyně neprokázala právní titul k bytu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Podle ust. § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb. *nárok na doplatek na bydlení má vlastník bytu, který jej užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy, rozhodnutí, nebo jiného právního titulu, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl příjem společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob (§ 24); právní titul k užívání bytu je přitom nezbytné prokázat písemným dokladem, přičemž předložení čestného prohlášení k tomuto účelu nestačí.*
11. Soud předesílá, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí je nezbytné nahlížet jako na jeden celek. Při posouzení jejich obsahu zjistil, že obě rozhodnutí obsahují všechny základní náležitosti podle ust. § 68 s.ř.: výrokovou část, odůvodnění a poučení. Výroková část vždy obsahuje vymezení věci (jde o nepřiznání doplatku na bydlení, popř. rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně), označení žalobkyně jako účastníka řízení, i označení ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí je srozumitelně zřejmé, jakým způsobem oba správní orgány dospěly k nepřiznání dávky doplatku na bydlení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by v něm žalovaný jakkoli změnil či dokonce nahrazoval úvahy správního orgánu I. stupně. Napadené rozhodnutí a potažmo též rozhodnutí správního orgánu I. stupně netrpí žádnou vadou, která by měla za následek jeho nesrozumitelnost či nepřezkoumatelnost. Rozhodnutí je přitom nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl skutkové závěry (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 55/2003-51). Odůvodnění rozhodnutí

správních orgánů obou stupňů je ovšem zcela ve shodě s obsahem správního spisu, z něhož uváděné skutečnosti vyplývají a mají v něm oporu. Žalovaný se pak vyhovujícím způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

12. Soud nenalezl žádnou vadu ve vymezení důvodu, na jehož základě správní orgány dospěly k závěru o nepřiznání doplatku na bydlení. Ve správním spisu jsou založeny mj. evidenční list pro výpočet nájemného dle obecně platných předpisů platný od 1. 7. 2023 a nájemní smlouva s dodatky, které dokládají, že nájemkyní bytu je matka žalobkyně. Zároveň žalobkyně nepředložila žádný důkaz dokládající odstěhování matky z bytu. Správní orgány proto postupovaly v souladu s ust. § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., když dávku nepřiznaly kvůli absenci právního titulu žalobkyně k užívání bytu. Soud se rovněž ztotožňuje s žalovaným, že matka a žalobkyně jsou společně posuzovanými osobami pro účely výpočtu dávky doplatku na bydlení. Poněvadž matka žalobkyně sdílí s žalobkyní byt, není žádný důvod vylučovat ji z okruhu společně posuzovaných osob. Ustanovení § 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, kterým argumentuje žalobkyně, odkazuje ohledně okruhu společně posuzovaných osob na § 4 téhož zákona, podle jehož odst. 1 písm. d) jsou společně posuzovanými i jiné osoby, které společně užívají byt; v dané situaci se nachází žalobkyně se svou matkou.
13. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, č. j.: 10 A 4/2019-66, se týkal příspěvku na bydlení a s nyní posuzovanou věcí nemá nic společného. Případná nečinnost nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, jelikož plynutím času se nic nezměnilo na skutečnosti, zda žalobkyni v daném časovém období náležel doplatek na bydlení, zvláště když důvodem zamítnutí žádosti byla neexistence pobytového titulu ve smyslu ustanovení § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. K ochraně proti nečinnosti je určen zvláštní žalobní typ, který žalobkyně v průběhu správního řízení nevyužila.
14. Žalobkyně poukazovala na porušení požadavků antidiskriminačního zákona, mezinárodních smluv a ust. § 133a občanského soudního řádu. Tvrzené diskriminační zacházení není optikou žaloby vnímáno jako zvláštní zásah, nýbrž jde o jednání v rámci správního řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí. Daná žalobní tvrzení jsou však podle názoru soudu příliš obecná a neurčitá, aby se z nich dal vyvodit závěr o konkrétním protiprávním jednání. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 6. 3. 2023 sepsaného u Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, kontaktní pracoviště X., sama žalobkyně o sobě uvedla, že je „černá“, a proto se jí špatně hledá práce. Žalobkyně protokol podepsala, čímž stvrdila jeho správnost. Tvrzení o barvě pleti tedy nepocházelo od oprávněné úřední osoby. Datum uváděného ústního jednání taktéž o řadu měsíců předcházelo zahájení řízení v nynější věci, soud tudíž nevnímá spojitost se současným řízením a ze správního spisu nic obdobného pro současné řízení nevyplývá. Incident ze dne 12. 6. 2024 předcházel konečnému prvostupňovému rozhodnutí o více než půl roku a není zřejmé, jak mohl ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedené potíže týkající se jednání s úředními osobami je třeba případně řešit stížností dle § 175 s.ř., jak ostatně sdělil žalobkyni žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně nezmínila žádné konkrétní tvrzení, kdy s ní mělo být zacházeno méně příznivě než s jinou osobou v obdobném postavení v bezprostřední souvislosti s napadeným rozhodnutím a výsledkem řízení, rozhodnutí o dávce je relativně formální, založeno na splnění zákonných podmínek, žádná diskriminační kritéria rozhodně neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Jediná dokladovaná nájemní smlouva nebyla uzavřena s žalobkyní, nedošlo tak ke splnění

podmínky pro přiznání dávky, která platí pro všechny obyvatele bez ohledu na rasu, etnikum, víru apod.

15. Soud neshledal českou právní úpravu ani rozpornou s mezinárodními právními dokumenty týkajícími se sociálních a zdravotních práv, řešení hmotné nouze je s nimi v souladu, žalobkyně však nesplnila nezbytnou nediskriminační a nepřiliš zatěžující formální podmínku, proto jí nebyla dávka přiznána.
16. Navýšení o dietní stravování nebylo podstatné pro konečné rozhodnutí, jelikož žalobkyně nedoložila právní titul k užívání bytu ve smyslu ustanovení § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., žádost tak byla zamítnuta, aniž by se přikročilo k výpočtu částky živobytí.
17. Porušeny nebyly ani další lidskoprávní dokumenty mezinárodního a ústavního práva, česká právní úprava je ohledně pomoci v hmotné nouzi dostatečná.
18. Z ničeho nevyplývá, že by se správní orgány dopustily ve věci žalobkyně takových procesních vad, jež by měly vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, bylo pečlivě přihlíženo ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a napadené rozhodnutí nepostrádá řádné odůvodnění. Žalobkyní obecně namítaná porušení základních zásad správního řízení ani práva na spravedlivý proces soud ve věci neshledal.
19. Neexistence nároku na dávku jednoznačně vyplývala z podkladů obsažených ve správním spisu, soud proto nad jeho rámec neprováděl dokazování, jelikož by to bylo nadbytečné. Cítila-li se žalobkyně postupem správních orgánů diskriminována, měla využít stížností na úřední osoby apod., avšak rozhodování o dávce bylo založeno na nesplnění obecné zákonné formální podmínky s jednoznačným závěrem, jakákoliv diskriminace tak zjevně neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
20. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. listopadu 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce